

te doen had, en toen hij daaromtrent gerust gesteld was, stelde hij voor, dat hij de reis medemaakte en dan een deel van de vracht zou betalen.

Hiermede werd genoegen genomen. Na wat heen en weer praten was men het over den prijs eens; ook de koetsier kreeg zijn aandeel.

Achmad behield nog eene kleinigheid om eten te koopen en was gelukkig op die wijze zijne reis vergemakkelijkt te zien.

Een half uur later kwam het vehikel voor; een Javaansch paardje, dat er vrij stevig uitzag, wachtte met ongeduld, en nadat onze reizigers zoo goed mogelijk in het kleine voertuig plaats hadden genomen, gaf de koetsier het paardje den vrijen teugel en „voort” ging het.

Voor oningewijden is het een raadsel, hoe de kleine Javaansche paarden het met betrekkelijke zware vrachten uren achtereen volhouden. Hier en daar een oogenblik rust, een dronk water en wat padi 1) en het dier is weer tot een flinken tocht in staat. Nimmer zal de Javaan vergeten het dier bij eene rust aan beide ooren te trekken, om als het ware de krachten op te wekken. De koetsier zit met de hand, waarmee hij de teugels vasthoudt, onophoudelijk te rukken; wel is waar eene mindere aangename gewaarwording voor het arme dier, doch die geregelde beweging schijnt het in den flinken draf te houden.

Tegen ruim half acht des avonds kwam men te Malang aan.

Achmad nam van zijne reisgenooten afscheid, informeerde waar de kazerne lag en begaf zich derwaarts.

Tal van gedachten bestormde zijn brein. Hij stond op het punt zich voor goed aan den militairen dienst te verbinden, waarvan hij zich eigenlijk geen denkbeeld kon vormen. Doch aan terugkeeren dacht hij geenszins.

Eindelijk was hij voor de poort der kazerne, waar een Javaansch soldaat op post stond, die hem verbood binnen te gaan. Hij vertelde toen, dat hij soldaat wilde worden.

„Soldaat,” vroeg hem de schildwacht. „Doe het niet; politiekamer, provoost en cachot zijn je voorland.”

Onze Achmad begreep niets van die namen, doch wel dat men als soldaat had op te passen, en dat wilde hij. Hij wilde uitmunten door nauwgezette plichtsbetrachting; daardoor straf voorkomen en zich, zooals hij Sarina beloofd had, eene toekomst scheppen in die voor hem onbekende wereld.

De sergeant van de wacht kwam buiten en hoorde van Achmad, wat hij wilde. Een man van de wacht werd geroepen, die Achmad bij een sergeant-majoor bracht.

Zoodra Achmad op het bureau (ik kan mij niet vereenigen met het onwel-luidende — ook al een leelijk woord — bureel) kwam en den snorbaard zag, ging hij eerbiedig hurken en vertelde in het Javaansch, dat hij soldaat wenschte te worden. De sergeant-majoor, die geen woord van de Javaansche taal verstond, sprak hem in het Maleisch aan. Achmad kende die taal vrij goed en herhaalde zijn verzoek.

1) Niet-onbolsterde rijst.